

Arrest

nr. 165 161 van 1 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 november 2002 en heeft zich een vijfde keer vluchteling verklaard op 6 januari 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 januari 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 augustus 2015.

1.3. Op 28 oktober 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 oktober 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal hebt u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Tabriz. In januari 2001 hebt u Iran verlaten en op 6 november 2002 hebt u een eerste asielaanvraag ingediend in België. Deze werd op 9 december 2002 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 1 september 2003 werd door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen omdat er door tegenstrijdigheden en het gebruik van (ver)vals(t)e documenten geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen. Uw beroep tot nietigverklaring werd door de Raad van State verworpen op 14 oktober 2004. Op 2 december 2004 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde uw tweede asielaanvraag grotendeels op uw eerdere verklaringen, maar u verklaarde dat u tijdens uw eerste asielaanvraag een valse identiteit hebt gebruikt, nl. R.(...) P.(...) S.(...). Uw echte naam zou M.(...) A.(...) zijn. Tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde u eveneens dat u in 1994 gestopt was met uw werk voor de Ettelaat, terwijl u als nieuwe element tijdens uw tweede asielaanvraag beweerde dat u nog tot de achtste maand van 1379 (oktober-november 2000) werkzaam was voor deze dienst, meer specifiek bij de industrie van het ministerie van defensie. Omwille uw hulp aan de Koerdische Democratische Partij (KDPI) en de MKO (Mudjaheddin-e-Khalq) tijdens officiële missies van de Ettelaat, werd u verschillende keren gearresteerd door de Iraanse autoriteiten. In de zomer van 1379 (2000) kreeg u de opdracht om drie personen naar het buitenland te smokkelen, waaronder N.(...) S.(...) Z.(...), die een activiste was voor de MKO. U werd echter tijdens de voorbereidingen aangehouden door de Monkarat (zedepolitie) op verdenking van het hebben van een verboden relatie. Met de hulp van uw kaart van uw werk voor de Ettelaat werd u vrijgelaten. In de achtste maand van 1379 (oktober-november 2000) vernam u dat N.(...) opnieuw was gearresteerd. Hierna vernam u dat er een oproepingsbrief van de revolutionaire rechtbank bij uw ouderlijke huis was aangekomen. U begreep hieruit dat N.(...) had toegegeven dat u haar voorzien had in valse documenten en u besloot Iran te ontvluchten. Omwille van deze problemen hebt u uiteindelijk Iran verlaten. Op 9 februari 2005 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing. Er werd immers geen enkel geloof gehecht aan uw asielrelaas. De Raad van State verwierp uw beroep tot nietigverklaring op 18 januari 2010. Op 24 augustus 2006 vroeg u voor de derde keer asiel aan. De Dienst Vreemdelingenzaken nam een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag op 1 februari 2007. U vroeg voor de vierde maal asiel aan op 5 februari 2010. U legde toen een kopie van een vonnis van de rechtbank te Tabriz d.d. 6/5/1388 (28 juli 2009) neer waaruit blijkt dat u werd schuldig bevonden voor het hebben van een illegale relatie en het vervalsen van documenten. De Dienst Vreemdelingenzaken nam toen een beslissing tot afstand van een asielaanvraag op 15 maart 2010. Op 6 januari 2015 vroeg u voor de vijfde maal asiel aan. U kan nog steeds niet terugkeren naar Iran omwille van uw asielmotieven aangehaald in het kader van uw tweede asielaanvraag. Ter staving van uw asielrelaas en het feit dat uw problemen nog steeds actueel zijn, legde u verschillende nieuwe documenten neer. U bracht het origineel van het eerder neergelegd vonnis d.d. 6/5/1388 (28 juli 2009) aan. U legde tevens een vonnis d.d. 14/10/1392 (4 januari 2014) van de revolutionaire rechtbank van Tabriz neer waaruit blijkt dat u werd veroordeeld voor het ondernemen van stappen tegen de staatsveiligheid en een illegale relatie, twee convocatiebrieven d.d. 12 mei 2013, d.d. 6 juli 2013 en een verwittigingsbrief d.d. 24 augustus 2013 waarin u telkens wordt opgeroepen om te verschijnen op de eerste afdeling van de revolutionaire rechtbank van Tabriz, een brief van uw advocaat d.d. 12 november 2014 waarin hij schrijft dat uw dossier nog steeds open is en daarom afhankelijk van de inhoud het Hof van Justitie om de twee à drie jaar het dossier terug kan oproepen en convocatiebrieven versturen en een brief van uw advocaat d.d. 17 augustus 2015 waaruit blijkt dat hij telkens een herziening van de vonnissen heeft aangevraagd, de klassementsnummers van de aanvragen doorgeeft maar dat hij nog geen reactie heeft ontvangen van de bevoegde instanties en daarom de oorspronkelijke uitspraak nog steeds van kracht is. U legde daarnaast nog een brief neer betreffende de afspraken met uw ex-echtgenote omtrent de opvang van uw zoon en de originele identiteitskaart afgegeven op 22 juli 2015 van uw zoon waaruit blijkt dat hij de Belgische nationaliteit heeft.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde nog steeds te vrezen omwille van uw asielmotieven aangehaald in uw eerdere asielaanvragen. Om aan te tonen dat u anno 2015 nog steeds een actuele vrees hebt bij een terugkeer naar Iran naar aanleiding van de problemen die u reeds bij uw vorige asielaanvragen uiteenzette legde u verscheidene nieuwe documenten neer met betrekking tot uw veroordeling in Iran, meer bepaald twee vonnissen en verschillende convocatiebrieven (Verklaring DVZ 5de AA, vraag 15 en 17 en CGVS, p. 3).

Met betrekking tot de door u neergelegde documenten ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden beklemtoond dat uw tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Bovendien kan worden gewezen op het feit dat u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag (ver)vals(t)e documenten had neergelegd. Gelet op het feit dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn en rekening houdend met de vaststelling dat u reeds in het verleden toegang had tot het verkrijgen van valse documenten, hebben de nieuwe door u neergelegde documenten in het kader van uw vijfde asielaanvraag evenmin enige bewijskracht. Documenten zijn immers slechts bewijskrachtig indien ze effectief kaderen in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, quod non in casu. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in Iran een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Hierbij kan ook nog worden gewezen op het opmerkelijke feit dat u pas in januari 2015 opnieuw asiel hebt aangevraagd terwijl de recentste door u neergelegde documenten dateren van 2013 en januari 2014 (CGVS, p. 4). De door u neergelegde brieven van uw advocaat doen overigens geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien ze niet als een objectieve bron kunnen worden beschouwd. Wat betreft het feit dat uw zoon Belg is en wat betreft het document over de opvangregeling van uw zoon kan nog worden opgemerkt dat deze feiten niet relevant zijn voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, de zorgvuldigheids-, evenredigheids- en de materiële motiveringsplicht, artikel 8 EVRM en het hoger belang van het kind, onderneemt verzoeker in een eerste onderdeel – met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling – een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Waar in de bestreden beslissing vooreerst wordt aangehaald dat hij zich baseert op dezelfde motieven als aangehaald in de tweede asielaanvraag en wordt beklemtoond dat de tweede asielaanvraag reeds werd afgewezen door het Commissariaat-generaal, benadrukt verzoeker dat hij nog altijd een actuele en reële vrees voor vervolging heeft als hij zou teruggestuurd worden naar Iran. Dit wordt ook bevestigd door zijn Iraanse advocaat, E. N. (zie stuk 3, a-b toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat de toenmalige uitspraak tegen hem nog altijd van kracht is, dat de uitspraak uitgevoerd zal worden als hij zou terugkeren naar Iran, dat er in zijn dossier nieuwe elementen zijn opgedoken waardoor zijn straf van vijf jaar naar acht jaar is gestegen en dat er ook sprake is van nieuwe beschuldigingen). Verzoeker benadrukt dan ook dat de beschuldigingen die tegen hem lopen nog altijd actueel zijn en dat hierdoor zijn leven in Iran nog altijd in gevaar is.

Daarnaast betoogt verzoeker dat de motivering in de bestreden beslissing dat de door hem nieuw neergelegde documenten geen bewijskracht hebben daar hij in het verleden al (ver)valste documenten heeft neergelegd, niet als voldoende kan beschouwd worden. Verzoeker wenst het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop attent te maken dat zij in het kader van de materiële motiveringsplicht en conform de zorgvuldigheidsplicht gehouden is om alle nieuwe neergelegde elementen zorgvuldig te onderzoeken. Er kan naar mening van verzoeker dus niet enkel verwezen worden naar eerder neergelegde valse documenten om aan te nemen dat de nieuwe documenten evenzeer vals zouden zijn. Verzoeker wijst er in dit verband ook op dat het nieuwe document gaat om een bevestiging van een Iraanse advocaat en stelt dat het Commissariaat-generaal zelf ook op de hoogte is van het feit dat het niet zo voorkomend is dat Iraanse advocaten documenten overmaken voor hun cliënten in het buitenland. Meestal blijven deze anoniem omdat zij zelf de angst hebben om vervolgd te worden, aldus verzoeker, die te dezen nog opwerpt dat het Commissariaat-generaal zelf ook met Iraanse advocaten samenwerkt zodat zij dus gemakkelijk had kunnen nagaan of de Iraanse advocaat in kwestie als geloofwaardig kan worden beschouwd. Door dit niet te doen, kan het

Commissariaat-generaal volgens verzoeker onmogelijk stellen dat de verklaring van zijn Iraanse advocaat als een niet objectieve bron moet worden beschouwd. Verzoeker vervolgt dat de informatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en waarin wordt bevestigd dat er in Iran een hoge graad van corruptie heerst en er hierdoor allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden al dateert van maart 2013. Verzoeker acht het onaanvaardbaar dat dergelijke informatie aangewend wordt bij de beoordeling van de door hem neergelegde documenten en stelt dat hij het recht heeft dat zijn aanvraag beoordeeld wordt op basis van recente en actuele informatie. Hij meent dan ook dat de in de bestreden beslissing aangehaalde documentatie niet kan dienen als basis om te kunnen besluiten dat al zijn huidige documenten vals zouden zijn en hij wijst er te dezen nog op dat zowel de asielzoeker als het Commissariaat-generaal aan een samenwerkingsplicht gehouden zijn. Deze samenwerkingsplicht brengt voornamelijk met zich mee dat het Commissariaat-generaal nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene situatie en alle relevante feiten in het land van herkomst van de asielzoeker en indien nodig over de landen van doorreis, aldus nog verzoeker.

Dat hij pas in januari 2015 opnieuw een asielaanvraag heeft ingediend en dit terwijl hij documenten heeft neergelegd die dateren van 2013 en januari 2014, verklaart verzoeker nog door het feit dat hij niet, zoals vele anderen, om de zes maanden een nieuwe asielaanvraag wilde indienen, alsook door het feit dat hij wachtte op de beslissing in verband met de nationaliteitsaanvraag van zijn zoon.

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hij de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging voldoende aannemelijk heeft gemaakt zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had dienen te besluiten tot de erkenning van zijn vluchtelingenstatus.

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij een minderjarige zoon heeft met de Belgische nationaliteit. Ondertussen hebben zowel zijn zoon als zijn echtgenote een verblijfsrecht van onbeperkte duur bekomen. Door te oordelen dat deze feiten niet relevant zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag schendt de bestreden beslissing naar mening van verzoeker op manifeste wijze artikel 8 EVRM. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn familiaal leven. Hij benadrukt dat hij ouder is van een minderjarig kind met Belgische nationaliteit. Als ouder heeft hij de taak om in te staan voor de opvoeding van zijn kind en deel uit te maken van diens leven hier in België. Er kan dan ook wel degelijk sprake zijn van een familie- en gezinsleven conform artikel 8 EVRM, aldus verzoeker, die betoogt dat de bestreden beslissing zonder enige twijfel een inmenging in zijn gezinsleven vormt. De beslissing houdt immers nadelige gevolgen in voor hem en zijn minderjarige zoon daar zij van elkaar gescheiden zullen zijn. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij ondertussen al 12 jaar deel uitmaakt van het leven van zijn zoon. De aanhoudende onzekerheid over het verblijf van zijn vader heeft dan ook nadelige gevolgen voor de minderjarige zoon. Elke dag opstaan met de onzekerheid of zijn vader wel mag blijven of niet, is een last waar geen enkel kind mee zou moeten leven. Verzoeker verwijst in dit verband ook naar het arrest *Jeunesse*, waar het EHRM besliste dat in elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, de staat het hoger belang van het kind in overweging moet nemen (EHRM *Jeunesse t. Nederland*, 12738/10, 03.10.2014). Dit arrest bepaalt dat zij een belangenafweging moet maken, met name een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Verzoeker meent dat het arrest *Jeunesse* dan ook ten gronde in overweging dient te worden genomen inzake zijn verblijfsbeslissing. Verzoeker wenst er ook op te wijzen dat hij als familielid van een Belg, ook directe rechten kan putten uit het Unierecht, aangezien hij een derdelands ouder is van een Belgisch minderjarig kind. Het Hof van Justitie heeft namelijk in zijn arrest *Zambrano* (C-34/09 -Ruiz Zambrano, 8 maart 2011) geoordeeld dat een weigering van verblijfsrecht een inbreuk is op de grondrechten van het Belgisch kind als Unieburger op grond van artikel 20 VWEU. In dit arrest werd een verblijfsrecht toegekend op grond van het Unierecht aan een minderjarig kind op het grondgebied van de lidstaat waarvan dit kind de nationaliteit heeft. Verzoeker is de vader van een Belgisch minderjarig kind waardoor naar zijn oordeel de grondrechten die zijn minderjarig kind als Unieburger geniet geschonden zullen worden als hij een negatieve beslissing krijgt. Tot slot haalt verzoeker aan dat men evenzeer rekening dient te houden met de rechten van het kind. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag schrijft voor dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Ook al betreft een bepaalde beslissing niet rechtstreeks het kind,

zoals *in casu*, dient niettemin geoordeeld te worden omtrent de gevolgen voor het kind, voortvloeiende uit de specifieke beslissing. Verzoeker stelt dat hij door de bestreden beslissing van zijn kind gescheiden zal moeten leven, wat allerminst in het voordeel van het kind speelt. Aangezien ieder kind het recht heeft om zijn beide ouders te kennen en in de nabijheid van beide ouders te wonen, worden de rechten van het kind, zij het op onrechtstreekse wijze, door de bestreden beslissing geschaad, aldus nog verzoeker.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een verklaring van verzoekers Iraanse advocaat met vertaling in het Nederlands, een beleidsdocument van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 12 mei 2015, een kopie van het identiteitsdocument van verzoekers minderjarige zoon en een kopie van het onbeperkt verblijfsrecht van verzoekers ex-echtgenote en zoon.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij verklaart nog steeds te vrezen omwille van zijn asielmotieven aangehaald in zijn eerdere asielaanvragen en hij verschillende nieuwe documenten neerlegt met betrekking tot zijn veroordeling in Iran om aan te tonen dat hij *anno* 2015 nog steeds een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Iran naar aanleiding van de problemen die hij reeds bij zijn vorige asielaanvragen uiteenzette doch gelet op het feit dat zijn tweede asielaanvraag werd afgewezen omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan zijn asielmotieven en hij reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag (ver)vals(t)e documenten had neergelegd, de nieuwe door hem in het kader van zijn vijfde asielaanvraag neergelegde documenten evenmin enige bewijskracht hebben daar documenten slechts bewijskrachtig zijn indien ze effectief kaderen in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat er in Iran een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden zodat de bewijswaarde van Iraanse documenten bijzonder relatief is en deze dan ook op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, (ii) het opmerkelijk is dat hij pas in januari 2015 opnieuw asiel heeft aangevraagd terwijl de recentste door hem neergelegde documenten dateren van 2013 en januari 2014, (iii) de door hem neergelegde brieven van zijn advocaat geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen aangezien ze niet als een objectieve bron kunnen worden beschouwd en (iv) het feit dat zijn zoon Belg is en het document over de opvangregeling van zijn zoon niet relevant zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 oktober 2015 (CG nr. 0222761W), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker ook in het kader van zijn vijfde asielaanvraag geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4.1. Verzoeker stelt dat hij nog steeds niet kan terugkeren naar Iran omwille van zijn asielmotieven aangehaald in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

Wat betreft verzoekers tweede asielaanvraag en de daarin aangehaalde asielmotieven, waarop verzoeker zich thans nog steeds steunt, wordt in het feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissing correct uiteengezet als volgt: *“Op 2 december 2004 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde uw tweede asielaanvraag grotendeels op uw eerdere verklaringen, maar u verklaarde dat u tijdens uw eerste asielaanvraag een valse identiteit hebt gebruikt, nl. R.(...) P.(...) S.(...). Uw echte naam zou M.(...) A.(...) zijn. Tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde u eveneens dat u in 1994 gestopt was met uw werk voor de Ettelaat, terwijl u als nieuwe element tijdens uw tweede asielaanvraag beweerde dat u nog tot de achtste maand van 1379 (oktober-november 2000) werkzaam was voor deze dienst, meer specifiek bij de industrie van het ministerie van defensie. Omwille uw hulp aan de Koerdische Democratische Partij (KDPI) en de MKO (Mudjaheddin-e-Khalq) tijdens officiële missies van de Ettelaat, werd u verschillende keren gearresteerd door de Iraanse autoriteiten. In de zomer van 1379 (2000) kreeg u de opdracht om drie personen naar het buitenland te smokkelen, waaronder N.(...)”*

S.(...) Z.(...), die een activiste was voor de MKO. U werd echter tijdens de voorbereidingen aangehouden door de Monkarat (zedepolitie) op verdenking van het hebben van een verboden relatie. Met de hulp van uw kaart van uw werk voor de Ettalaat werd u vrijgelaten. In de achtste maand van 1379 (oktober-november 2000) vernam u dat N.(...) opnieuw was gearresteerd. Hierna vernam u dat er een oproepingsbrief van de revolutionaire rechtbank bij uw ouderlijke huis was aangekomen. U begreep hieruit dat N.(...) had toegegeven dat u haar voorzien had in valse documenten en u besloot Iran te ontvluchten. Omwille van deze problemen hebt u uiteindelijk Iran verlaten." Het zijn deze, in het kader van zijn tweede asielaanvraag aangehaalde feiten die volgens verzoeker uiteindelijk zouden hebben geleid tot zijn juridische problemen en zijn veroordeling in Iran (administratief dossier, vijfde AA, stuk 5, p. 3).

Zoals door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds werd uiteengezet in de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 8 februari 2005 kan aan deze asielmotieven evenwel geen geloof worden gehecht: "(...) U baseert uw tweede asielaanvraag enkel op uw nieuwe identiteit, namelijk dat u niet R.(...) P.(...), maar wel M.(...) A.(...) zou heten en op het feit dat u niet tot 1372 (1993-1994), maar wel tot 1379 (2000-2001) zou hebben gewerkt voor de Hefazat Ettalaat, meer specifiek voor het Ministerie van Defensie, dat onder deze dienst valt. Ten aanzien van deze door u voorgelegde nieuwe elementen dient echter te worden opgemerkt dat u hiermee de geloofwaardigheid van de reeds tijdens uw eerste asielaanvraag aangehaalde asielmotieven niet kan herstellen.

Zo verklaart u, ten eerste, dat u tijdens uw eerste asielaanvraag uw echte naam niet durfde op te geven aan de Belgische autoriteiten, omwille van uw eigen veiligheid. U was van mening dat de Iraanse autoriteiten u op deze manier niet zouden kunnen traceren. Deze verklaring is echter volstrekt onlogisch daar u zelf verklaart dat de autoriteiten u de valse naam R.(...) P.(...) hebben gegeven. Het was onder deze naam dat u uw meeste missies naar het buitenland uitvoerde (...). Uw verklaring als zou u ten aanzien van de Belgische asielinstanties de naam R.(...) P.(...) hebben gebruikt uit angst voor de Iraanse autoriteiten is hierdoor volstrekt ongeloofwaardig. Bovendien verklaart u zelf dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte waren gekomen van uw verblijf in Azerbeidjan, hoewel u ook hier de naam R.(...) P.(...) reeds gebruikte (...).

Ten tweede haalt u tijdens uw tweede asielaanvraag aan dat u niet in 1372 (1993-1994), zoals u tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde, pas veel later, in 1379 (2000-2001), stopte met werken bij de Hefazat Ettalaat. Uw tweejarige verblijf in Azerbeidjan, tussen 1372 (1993-1994) en 1374 (1995-1996), waar u tijdens uw eerste asielaanvraag naar verwees zou verzonnen zijn, zo verklaart u. Op de vraag waarom u tijdens uw eerste asielaanvraag loog over uw werkperiode en waarom u verzon twee jaar in Azerbeidjan te hebben gewoond, antwoordde u dat u niet teveel in detail wilde treden en u daarom gemakkelijkschijnde niet de waarheid hebt verteld (...). Het is echter volstrekt onbegrijpelijk dat u vage en foutieve verklaringen zou afleggen omtrent de kernelementen van uw asielmotieven en deze houding tast dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig aan. Immers, de kern van uw asielaanvraag steunt op de bewering dat u als lid van het systeem, namelijk als werknemer van de Hefazat Ettalaat en die zelfs een dermate hoge functie had dat hij personeel in het buitenland diende te surveilleren, uw functie hebt misbruikt om mensen van de oppositiebeweging het land uit te smokkelen. Op zo'n daad staan uiteraard ernstige straffen in Iran. Het is dus van zeer groot belang dat u de Belgische autoriteiten kan overtuigen van het feit als zou u tien jaar lang hebben gewerkt bij de Hefazat Ettalaat. Het feit dat u tijdens uw eerste asielaanvraag niets hebt verteld over deze verschillende missies in het buitenland waarbij u personeel diende te surveilleren en het feit dat u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde slechts tot 1372 (1993-1994) voor de Hefazat Ettalaat te hebben gewerkt en dat bovendien de reden van deze wel zeer ernstige weglatingen in uw relaas enkel zou zijn dat u niet teveel in detail wilde treden, maken het zeer ongeloofwaardig als zou u tien jaar lang voor de Hefazat Ettalaat hebben gewerkt.

Ten derde dient te worden opgemerkt dat het bovendien volstrekt ongeloofwaardig is dat u gedurende tien jaar voor de Hefazat Ettalaat zou hebben gewerkt, maar toch verschillende keren zou zijn gearresteerd. Om te worden tewerkgesteld bij een dienst als de Hefazat Ettalaat, welke de geheime dienst is van de Iraanse autoriteiten, wordt u als persoon zorgvuldig doorgelicht en leidt de minste verdenking van medewerking met de oppositie tot verwijdering uit de organisatie. U verklaart bovendien dat u door de Hefazat Ettalaat werd belast met het surveilleren van het personeel dat instond voor het aankopen van legermateriaal. Zeker van iemand die bij de Ettalaat de functie krijgt om het eigen personeel op loyaliteit aan het regime te controleren kan verwacht worden dat hij iemand is die door de Iraanse autoriteiten wordt gezien als een trouwe medewerker. Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat ze deze functie zouden toevertrouwen aan iemand die reeds herhaaldelijk zou zijn gearresteerd op verdenking van medewerking met de oppositie. Hierdoor kan aldus geen geloof worden gehecht aan uw verklaring tijdens uw tweede asielaanvraag als zou u enerzijds tien jaar lang een belangrijk werknemer

zijn geweest van de Hefazat Ettalaat, en anderzijds eveneens tijdens deze periode herhaaldelijk zijn gearresteerd door deze zelfde autoriteit op verdenking van medewerking met de oppositie. (...) Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan deze door u aangehaalde asielmotieven en aangezien u tijdens uw eerste asielaanvraag gebruik maakte van valse documenten, kan ook hier zeer ernstig worden getwijfeld aan de authenticiteit van de door u aangebrachte documenten."

Verzoekers beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 199.616 van 18 januari 2010. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot een vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.4.2. Ter staving van zijn reeds eerder ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en het feit dat de door hem voorgehouden problemen *anno* 2015 nog steeds actueel zijn, legt verzoeker verschillende nieuwe documenten neer met betrekking tot zijn veroordeling in Iran, waaronder het origineel van het in het kader van zijn vierde asielaanvraag neergelegde vonnis dd. 6/5/1388 (28 juli 2009), een vonnis dd. 14/10/1392 (4 januari 2014) van de revolutionaire rechtbank van Tabriz waaruit blijkt dat hij werd veroordeeld voor het ondernemen van stappen tegen de staatsveiligheid en een illegale relatie, twee convocatiebrieven dd. 12 mei 2013 en dd. 6 juli 2013 en een verwittigingsbrief dd. 24 augustus 2013 waarin hij telkens wordt opgeroepen om te verschijnen op de eerste afdeling van de revolutionaire rechtbank van Tabriz.

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel dat aan deze door verzoeker thans nieuw neergelegde stukken iedere bewijswaarde dient te worden ontzegd en deze documenten dan ook niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De Raad benadrukt in dit verband vooreerst met klem dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de neergelegde vonnissen en convocaties niet kunnen opwegen tegen de sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven. Gelet op het feit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielmotieven en hij blijkens de vaststellingen gedaan in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds in het verleden toegang had tot het verkrijgen van valse documenten, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat de door verzoeker thans neergelegde vonnissen en convocaties evenmin enige bewijskracht hebben. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Daarenboven leest de Raad in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Cedoca antwoorddocument IR2013-00w van 11 maart 2013) als volgt: "(...) Cedoca heeft van begin 2002 tot begin 2011 jaarlijks verschillende juridische documenten uit Iran voorgelegd aan twee vertrouwensadvocaten in Iran. Uit deze authenticaties bleek dat nagenoeg alle van deze voorgelegde documenten vals waren. (...)

Tijdens een recente fact finding missie uitgevoerd in Iran, in november 2012, door de Noorse en Deense asielinstanties, vermelden verschillende bronnen de mogelijkheden om valse documenten te

bekomen in Iran. Een Westerse ambassade wees op de mogelijkheid van het kopen en bekomen van 'echte documenten' op een frauduleuze manier. Het gaat hier zowel om gerechtelijke documenten, reisdocumenten of identiteitsdocumenten. Volgens een medewerker van een andere Westerse ambassade zijn er verschillende 'reisagentschappen' actief die helpen – tegen betaling – met het bekomen van valse documenten. Volgens nog een andere geraadpleegde bron zijn er veel organisaties die onder andere schengenvisa verkopen. Volgens medewerkers van het consulaat van de Verenigde Staten te Ankara is het in Iran heel makkelijk om via omkoping bepaalde documenten te bekomen. Het gaat hier zowel om valse documenten als om 'echte' documenten die men op een frauduleuze manier bekomt. (...)" Hieruit blijkt aldus dat de bewijswaarde van Iraanse documenten bijzonder relatief is, zoals ook correct wordt gesteld in de bestreden beslissing. Verzoeker acht het onaanvaardbaar dat dergelijke informatie, die dateert van maart 2013, aangewend wordt bij de beoordeling van de door hem neergelegde documenten en stelt dat hij het recht heeft dat zijn aanvraag beoordeeld wordt op basis van recente en actuele informatie, doch hij gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de meest recente door hem neergelegde gerechtelijke documenten ook reeds dateren van 2013 en januari 2014. Het vonnis van de rechtbank van Tabriz waaruit blijkt dat hij werd schuldig bevonden voor het hebben van een illegale relatie en het vervalsen van documenten dateert zelfs van 28 juli 2009. Rekening houdend met het tijdstip waarop deze stukken zouden zijn afgeleverd, kan verzoeker bezwaarlijk ernstig volhouden dat de informatie die door de commissaris-generaal wordt betrokken bij de beoordeling van deze documenten niet voldoende actueel zou zijn. Verzoeker beperkt zich overigens slechts tot het op algemene wijze kritiek uiten op de actualiteit van de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie, zonder evenwel enige concrete, objectieve elementen bij te brengen waaruit kan blijken dat deze informatie niet correct zou zijn.

Om het geheel van voorgaande redenen kunnen ook de brieven van verzoekers Iraanse advocaat de Raad niet overtuigen. Daargelaten de vaststelling dat deze brieven een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen en bezwaarlijk als een objectieve bron kunnen worden beschouwd, wordt hierin immers opnieuw verwezen naar feiten die verzoeker, gelet op zijn manifest ongeloofwaardige verklaringen in het kader van zijn vorige asielaanvragen waarin hij thans zonder meer volhardt, allerm minst aannemelijk heeft kunnen voorstellen. Waar verzoeker opwerpt dat het Commissariaat-generaal zelf ook met Iraanse advocaten samenwerkt zodat zij dus gemakkelijk had kunnen nagaan of de Iraanse advocaat in kwestie als geloofwaardig kan worden beschouwd, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van de informatie vervat in het administratief dossier en de vaststellingen gedaan in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen op goede gronden besluiten dat de door verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten, met inbegrip van de brieven van zijn Iraanse advocaat, niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

2.4.3. Verzoeker geeft overigens ook in voorliggend verzoekschrift geen valabele verklaring waarom hij pas in januari 2015 opnieuw asiel heeft aangevraagd terwijl de recentste door hem neergelegde documenten dateren van 2013 en januari 2014. Hij werpt slechts op dat hij niet, zoals vele anderen, om de zes maanden een nieuwe asielaanvraag wilde indienen en dat hij wachtte op de beslissing in verband met de nationaliteitsaanvraag van zijn zoon, waarmee hij blijft steken in het louter herhalen van zijn verklaringen in dit verband (administratief dossier, 5^e AA, stuk 5, p. 4). Met dergelijke uitleg slaagt verzoeker er overigens allerm minst in te vergoelijken waarom hij niet eerder een nieuwe poging heeft ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna dan wel zodra hij in het bezit komt van nieuwe documenten die de door hem voorgehouden vrees kunnen staven, wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat verzoeker zo lang wachtte alvorens zich opnieuw vluchteling te verklaren toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en doet naar het oordeel van de Raad andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. Verzoekers laattijdige asielaanvraag vormt

immers een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming en getuigt bezwaarlijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

2.4.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Zo verzoeker meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd wordt waarom hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.5.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er actueel in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, houdt geen schending in van desbetreffend artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging uit te maken in verzoekers gezinsleven met zijn minderjarige zoon, die de Belgische nationaliteit heeft, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker van zijn zoon wordt gescheiden. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Het doel van de asielprocedure is niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch enkel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel

risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat. De bestreden beslissing houdt bovendien geen verwijderingsmaatregel in, noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. De Raad benadrukt te dezen nog dat niets verzoeker belet zich te richten tot de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Het is slechts in het kader van deze procedures dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie relevant moet worden geacht en dus niet, zoals *in casu*, bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag.

2.6.2. Voorts wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind luidt als volgt:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”*. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen *“self executing”* zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl.St.* Kamer 1990-91, nr. 1568/1, 24-25).

Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan inroepen.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in subsidiaire orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS